o (autorul
rațele
o UPI

ALTON (Anglia)

T R (Germană)

ARGENTINA — VICTIMA NERVILOR...

Interesul stîrnit de comportarea celor două echipe în „optimi", ne-a purtat pașii la Wembley pentru a vedea la lucru echipele Angliei și Argentinei, ce-și disputau șansele în „sferturile de finală".

După cum se știe, reprezentativa Angliei cucerise primul loc în seria A, dar nu convinsese. Jocul său a fost departe de clasa jucătorilor ce o compuneau, iar concepția de „kik and rush" (lovește și aleargă) i-a pus mereu în situația de a recurge la o angajare fizică totală, fără însă ca eficacitatea și spontaneitatea să le surîdă. În schimb, Argentina — un outsider cu șanse limitate la început — a „urcat" meci de meci, ajungînd ca în sferturile de finală să aibă pretenția justificată la primele locuri.

Într-o atmosferă de interes general avea să conducă jocul arbitrul Kreitlein, care — deși cunoscut pentru exigența sa — n-a reușit să depășească acel moment critic al jocului fiindcă, cu o rigiditate extremă, a eliminat din joc pe căpitanul echipei argentiniene — Rattin — pentru recidivă, după un avertisment dat lui ca și altor argentinieni.

Englezii, care n-au reușit nici de data aceasta să se ridice la nivelul cunoscut, deși mult timp au avut în față un adversar inferior numericește, au jucat după același tipar: cu combinații de maximum 2—3 pase, conducerea prelungită a balonului, centrări puternice în careul aglomerat, șuturi de la distanță, tenacitate și hotărîre în toate acțiunile. Dacă la început au lăsat să se întrevadă unele sclipiri ale jocului colectiv, pe măsură ce argentinienii calmau jocul, ei îl forțau prin cele 3 vîrfuri: Ball, Hunt și Peters, puși să sprinteze zeci de metri după mingea lansată în profunzime, să lupte fiecare în aer sau pe sol contra a doi sau trei apărători, puși stavilă în calea acestor „raiduri".

Tăria cu care transmiteau balonul, ca și traiectoria acestuia, au lăsat mereu impresia că englezii ar vrea să marcheze goluri chiar din propriul teren, cu o singură pasă. Lipsiți în general de inventivitate și spontaneitate, personalitatea unor jucători ca Moore, R. Charlton, Hunt era și mai mult diminuată de concepția care le încătușa viteza. Cei trei, plus Peters, au fost mai mult „rampe" de lansare a balonului. Englezii doreau să ajungă cît mai repede la poarta adversă. Ei făceau impresia că vor să străpungă perdeaua groasă a apărătorilor argentinieni, dar fără combinații, fără a „gîndi" faza. Revirimentul calitativ nu s-a produs nici după golul marcat de Hunt, ce le asigura calificarea.

Despre echipa Argentinei vom menționa, la început, că și-a păstrat toată nuanța jocului dur, practicat de jucători ca Albrecht, Rattin, Fereiro, dar și înclinația către scandal. Nemulțumiți de deciziile arbitrului (la eliminarea lui Rattin, mai ales), au reluat jocul după penibile tergiversări. Așa că, dacă pînă în minutul 33, cînd s-a produs incidentul, Argentina, fără să strălucească, și-a organizat bine apărarea pe principiul jocului în zonă, după aceea ea a fost o altă echipă, de nerecunoscut.

La jocul de contraatac pe care am văzut că englezii l-au ținut la rang de onoare, argentinienii au răspuns cu o concepție de calmare a jocului. Ei au păstrat minute în șir balonul și au construit acțiuni după manevre în zig-zag, care le-a creat unghiuri favorabile șutului la poartă. Multe acțiuni de circulație a balonului au dezechilibrat apărarea engleză, dar din cauza faptului că n-au adus continuu forțe sporite din liniile defensive la înaintare, cele mai multe au eșuat la limita cercului.

Ceea ce a făcut însă ineditul acestei prime părți, au fost „grupele" alcătuite spontan, chiar din 3—4 jucători, în jurul purtătorului temporar al balonului.

Tehnica argentinienilor, cea mai ridicată la această competiție, a fost reliefată fără nici un efort, în scopul și sensul jocului, de multe ori și de către jucători ale căror posturi, pînă mai ieri, nu cereau acest lucru. Numai că temperamentul le-a jucat festa și de unde manifestau o tendință ofensivă, construită colectiv, după fatidicul moment au făcut un joc de pură păstrare a balonului.

Onega, Manzolini (un fundaș lateral ofensiv a cărui finețe în execuție poate rivaliza cu a oricărui mare înaintaș central), Gonzales, Perfumo, Solari, figuri de proră ale fotbalului argentinian, s-au rezumat apoi la a-și pasa balonul între ei și cînd adversarul venea, îl retrimiteau la portar. Aceasta în scopul obținerii unui rezultat de egalitate, după care numai sorții mai puteau să le aducă o calificare.

Prin eliminarea Argentinei din această grupă (Uruguay a fost și ea stopată), fotbalul sud-american a lipsit din semifinalele C. M.

Constantin TEAȘCA

REZULTAT DECIS DE DEOSEBIREA DE TEMPERAMENT

Am rămas la Sheffield pentru a vedea unul din jocurile sferturilor de finală, R. F. Germană—Uruguay. Meciul mă interesa deoarece aveam de văzut două formații cu stiluri de joc diferite. Pe de o parte vest-germanii, care îmbină foarte bine calitățile tehnice cu cele fizice, practicînd un joc atletic dar regulamentar, dirijat direct pe poartă și cu un bun echilibru psihic; pe de altă parte uruguayenii, posesori ai unei tehnici excelente, cu un joc plăcut la vedere, dar care în acest meci s-au dovedit irascibili, refractari la deciziile arbitrului. Rezultatul meciului a fost decis tocmai de deosebirea de temperamente dintre jucători, uruguayenii nerezistînd dificultăților partidei. Atîta timp cît n-au intervenit eliminările, dictate just de arbitrul englez Finney, a existat un echilibru de forțe.

În 5 minute însă, între minutele 50 și 55, arbitrul a eliminat doi jucători din echipa Uruguayului, pe căpitanul echipei, Troche și pe Silva.

Pînă în acest moment scorul era 1—0 pentru R. F. Germană (Haller înscrisese în min. 11), însă tot așa de bine ar fi putut să conducă Uruguayul cu 1—0 căci, în min. 4, Cortes a șutat de la 30 m. în bara porții iar în min. 6 Schultz a salvat de pe linia porții. Uruguayenii au reclamat penalti deoarece, în faza confuză produsă, apărătorul german ar fi respins — spun ei — mingea cu mîna și nu cu capul.

După pauză, uruguayenii au reluat și mai viguros jocul dar arbitrul n-a tolerat intrările dure ale lui Troche asupra lui Emmerich și ale lui Silva asupra lui Haller, eliminîndu-i. Din min. 55, echipa Uruguayului a rămas astfel în 8 jucători de cîmp. Bineînțeles că în aceste condiții majorarea scorului n-a mai fost o problemă pentru echipa R. F. Germane, Beckenbauer, Seeler și din nou Haller stabilind scorul final de 4—0.

Din cauza celor arătate mai sus, nivelul tehnic din acest joc sfert de finală n-a fost pe măsura celorlalte jocuri ale grupei B, la care am asistat. Reprezentativa R. F. Germane s-a comportat mai bine în preliminarii, dar nu e mai puțin adevărat că în aceste jocuri n-a avut de înfruntat un joc obstrucționist ca cel prestat de echipa Uruguayului.

Ilie OANA

PORTUGHEZII AU FOST PE MARGINEA PRĂPASTIEI

Hotărît lucru, unul dintre semnele sub care se desfășoară actuala ediție a C. M. este cel al marilor surprize. Pînă în sferturile de finală, autoarea celor mai palpitante momente ale competiției, a fost echipa R.P.D. Coreene. Total necunoscută, privită de cei mai mulți ca un simplu element pitoresc, i se prevedea ultimul loc în grupă și un joc naiv. Fotbaliștii nordcoreeni au început cu timiditate (0—3 cu U.R.S.S.), i-au dominat apoi pe chilieni, dar n-au obținut decît un rezultat egal, iar în ultimul joc din grupă au învins echipa Italiei. Din acest moment atenția generală s-a îndreptat asupra lor, iar aplauzele și dragostea spectatorilor i-au însoțit pretutindeni.

Ajunși pe stadionul din Liverpool în sferturile de finală, jucătorii coreeni au fost la un pas de a doua mare surpriză. Hazard sau bună pregătire? Dacă vezi jucînd echipa R.P.D. Coreene, prima ipoteză, la care mulți n-au vrut să renunțe, se surpă definitiv. Jucătorii coreeni au o energie extraordinară, sînt capabili de sprinturi lungi și repetate, sînt supli, sar la mingile pe sus cu mai multă ușurință decît te-ai aștepta față de statura lor, au reflexe vii, care le permit să efectueze porniri sau opriri bruște și executate fulgerător. Mișcările le sînt feline, se lipesc de adversar, îl deposedează de balon fără crispare, îl fentează cu mișcări derutante, apar ca din pămînt acolo unde e nevoie. Desigur, tehnica lor mai poate fi încă îmbunătățită, dar știu să paseze în general precis, curgător și să tragă la poartă măcar puternic, dacă nu întotdeauna cu exactitate. Jocul lor se caracterizează prin spirit colectiv. Patru jucători în linia de fund au aplicat marcajul combinat, alți patru alcătuiesc o mobilă linie mediană în care Im Seung-hwi și Pak Seung-zin întăresc dispozitivul de apărare, iar Pak Doo-ik și Iang Sung-Koog întregesc partea stîngă a frontului de atac. În față, două vîrfuri neliniștesc fără întrerupere apărarea adversă: Li Dong-Woon și Han Bong-zin.

Timp de 25 de minute (cînd au marcat cele trei goluri), jucătorii nord-coreeni au etalat toate aceste calități.

Dar, jucătorii asiatici au cedat treptat avansul. O echipă mai experimentată l-ar fi apărat, poate! Ar fi putut închide jocul, pentru a bara căile de acces spre propria poartă, l-ar fi anihilat pe Eusebio, dar coreenii au continuat jocul deschis pe care Eusebio, Simoes, Coluna, Torres l-au speculat cu inteligență.

Publicul din Liverpool a punctat cu aplauze jocul echipei coreene în prima repriză, a recunoscut în repriza secundă revenirea portughezilor, iar la sfîrșit a ovaționat călduros echipa coreeană care, deși părăsea competiția, dobîndise un mare prestigiu sportiv.

Romulus BALABAN

UN JOC SUB AȘTEPTĂRI

La Sunderland, unde am locuit 12 zile pentru a viziona jocurile grupei D, am văzut și unul din cele mai interesante jocuri ale sferturilor de finală: partida care a opus echipa Ungariei formației Uniunii Sovietice, una din cele mai solide și mai bine organizate echipe din cele 16 care au evoluat în acest campionat.

A învins în cele din urmă echipa Uniunii Sovietice cu scorul de 2—1, după ce a condus cu 2—0, calificarea ei fiind meritată pentru că a știut să joace mai bine în vederea atingerii scopului propus.

Echipa sovietică a dovedit și în jocul cu Ungaria elasticitatea tactică de care a dat dovadă în grupa preliminară. A jucat în apărare „om la om", plus fundașul „măturător" Șesternev, fapt care a incomodat cunoscutul joc combinativ al fotbaliștilor maghiari. Cele două vîrfuri de atac ale echipei maghiare, Farkaș și Bene, au fost în general anihilate de Ponomarev, Danilov și Șesternev. Albert, care a acționat retras împreună cu Rakoși și Nagy, a fost de asemenea strict păzit — ca și acești doi coechipieri ai săi — de Voronin, Sabo și Husainov. Acest mod de joc nu a convenit de loc fotbaliștilor maghiari, căci ei nu și-au putut desfășura de la început jocul obișnuit, apoi s-au enervat, stare care le-a redus și mai mult din potențial.

În atac, învingătorii au jucat cu 3 vîrfuri, Cislenko, Banișevski și Parkuian, celălalt înaintaș central Malafeev, acționînd retras. După ce a luat conducerea cu 2—0 (min. 47), în a doua repriză, echipa Uniunii Sovietice a slăbit ritmul de joc, a jucat mai retras, a primit un gol, reușind totuși să-și mențină avantajul și să se califice în semifinale.

Echipa Ungariei a mizat mult pe organizarea jocului la mijlocul terenului și pe forța de pătrundere a înaintașilor centrali Farkaș și Bene. Socoteala ei a fost greșită deoarece tocmai pe centru apărarea sovietică era mai bine consolidată. În a doua parte a întîlnirii, fotbaliștii maghiari au jucat mai activ, mai energic, însă au continuat să folosească un front îngust de acțiune, aceeași zonă centrală, spațiile libere de pe margine nefiind utilizate.

Valoarea partidei n-a fost ridicată din cauza jocului sub posibilitățile evidențiate pînă în sferturile de finală de către echipa Ungariei și datorită apărării aglomerate folosită de selecționata Uniunii Sovietice.

Constantin CERNĂIANU

ENTINA – ELVEȚIA 2–0. **Portarul elvețian Eichmann (stînga) și atacantul argentinian Onega își dispută balonul prin sărituri spectaculoase. Onega trimite balonul în plasă**
Foto UPI

UNGARIA – BULGARIA 2–1. **Asparuhov înscrie singurul gol al echipei Bulgariei în acest turneu final, printr-un șut care a făcut inutil saltul acrobatic al lui Gelei.**
Foto UPI